

Mustafa Öztürk'le ilgili yazıya C- bey bir yorumda bulunmuş, aynen paylaşayım:

Yazınızın içeriğine tamamen katılıyorum. Zaten hep kitabın ortasından konuşuyorsunuz. Sağ olun. Ben de bu konuda müsaadenizle birkaç şey söylemek istiyorum. M. Öztürk çok istifade ettiğim, bakışını ve yorumlarını beğendiğim birisi. Bir ara kendisine de söyledim; vahiy konusu çok netameli ve zor bir mevzudur. Kendisine inen elçiler bile vahyi anlamakta ve idrak etmede çok zorlanmışlardır. Hz. Musa ve Muhammed(as)'in ilk tepkileri bunu gösteriyor. Hocanın sorunu, tamamen gaybî bir konuda fikir yürütmesidir ki kendisiyle çelişmektedir. Üstelik ciddi bir duruş ile değil, laubalı bir şekilde bu konuları tartışmaktadır. Halbuki ben vahyi, sonuçlarıyla değerlendiriyorum. Bana istediğim bir yaşam ve hayat öneriyor, artık mahiyetiyle ilgilenmeden emrettiği hususlarla ilgilenmem gerektiğini düşünüyorum. Arkadaşın biri peki akıl bunların neresinde diye sormuştu, ben de cevaben şöyle demiştim. İman ettikten sonra, aklımın merkezine Allah'ı ve hesap vereceğim fikrini yerleştirdikten sonra aklımı maksimum düzeyde kullanırım. Ama gaybi konuları kurcalamam. Cennet, cehennem, melek vd der geçerim. Çünkü iman ettiğim vahiy bana bu kısa ömürde bir takım yükümlülükler yüklüyor ve onları yerine getirmekle meşgulüm.

Teşekkür ederim bu yorum için.

Öztürk'ün zaman zaman sözün şehvetine kapıldığını ben de kabul ediyorum. Bazı sözlerinin bu kadar tepki çekmesinin ardında da bu var, yoksa bildiğim kadarıyla çağımızda kimse Allah'la görüşüp temel kavramların mahiyeti hakkında bilgi almıyor. Öztürk de dahil hepimizin konuştuğu zandan ibaret.

Buradaki asıl mücadele C- beyin de dediği gibi gerçekte bir *yaşama biçimi* mücadelesi. *Bizim bu söylemimiz, sözlerimiz ve inançlarımız hangi yaşama biçimine hizmet ediyor?* Kavgaın merkezinde bu var, içerik ne olursa olsun, *sen kimlersin?* diye bakıyor insanlar. Öztürk'ün *saf akademik ve hakikat arayıcısı* tavrı da kimisi için kendi yaşama biçimine destek, kimisi için köstek.

Öztürk'ün son zamanlardaki demokrasi veya laiklik vurgularından *ben batılı manada bir hakikat avcılığı peşindeyim* sonucunu çıkarıyorum. Ben sosyal bilimlerde *gerçeğe* inanmam, herkesin bir hikayesi vardır ve bu hikayeler de iktidar ilişkilerini yansıtır. Batı'daki *hakikat arayışının* dini kaynakların *özünü* içine alabilmesinin sebebi de zaten bu kaynakların artık iktidar ilişkisinde anlamı olmadığından. Adamlar Hristiyanlık dahil tüm dinlere *uydurma* diye bakıyorsa, bunların günlük hayattaki yeri hemen hemen sıfırsa, bir gelenek olarak, bir hatıra olarak yaşıyorsa en fazla, burada *hakikat arayışı* yapabilirsiniz.

Türkiye'de ise İslam hala yaşıyor, hala iktidar belirliyor, *Tanrı burada ölmedi*. O sebeple Mustafa hocanın tamamen *safiyane bir hakikat arayışı* gibi baktığı meselenin toplumdaki karşılığı iktidar mücadelesi oluyor.

Bu sebeple bu konuların sadece *hakiki manasıyla* konuşulması imkansız. Batı'da olsaydık, son 300 yılımız bu kadar yenilmekle geçmeseydi, kendimizi toplamak için neye sarılacağımızı bilemez olmasaydık, *düşmanın* söylediklerinin kendi yararına mı, bizim yararımıza mı olduğunu tam olarak

bilebiliyor olsaydık, düşman da bizi bilebiliyor olsaydı, bu *hakikat arayışının* bizim için de Batılı kadar iyi olacağını söylerdik. Yalan üzerine kurulmuş telmaşa bir dini söylemin bizi iyileştirmeyeceğinin, dini anlayışımızın derinleştirilmesi gerektiğinin, Öztürk'ün eserlerinin de konuda önemli kaynaklar olduğunun farkındayım. Bununla beraber ona saldıranlar da bunu gayet anlaşılabilir sebeplerle yapıyorlar. Onun için Türkiye'de sözün sadece anlamından ibaret olmadığını, vahiy gibi bir konuda tüm iyi niyetinizle *alternatif* diye sunduğunuz fikrin, tam da beklediğinizin aksi bir yere hizmet edebileceğini de düşünmek lazım.